

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

El camp de la situació

—¡Cristo, quina nuvolada!
Se 'm figura, en bona fé,

que hi haurá tal pedregada
que aquí no hi va á quedar ré.

DE DIJOURS Á DIJOURS

FALTAVA un amaniment á las elecciones de Diputados á Corts, en las quals el govern vaticanista ha suferit una vergonyosa derrota, ab la perduda dels districtes que representan la Espanya

viva y que ansia salvarse; y l'amaniment s'hi ha posat: amaniment de sanch humana, bárbarament vessada en alguns punts de la Peninsula. El malehit mauser ha fet novament de las sevas, y aquesta vegada de una manera horrible.

A Infiesto (Asturias) el día del escrutini general hi havia l'intent manifest de arrebatat l'acta al diputat canalejista Sr. Uria. El poble estava, naturalment, excitadíssim; la guardia civil preparada com si guardés las espantas als xanxullers. Quan el poble tractá de invadir la casa consistorial per evitar la infamia que s'anava á perpetrar, sigui rebut á tiros, sense las prevencions d'ordenansa. En pochos minuts s'etjegaren prop de 1,000 trets. La plassa quedá sembrada de morts y ferits; onze ó

dotze dels primers, entre ells algunas donas y criaturas, y dels últims prop de un centenar, d'ells com una vintena tan graves, que 's tem per la seva vida.

El diputat Uria enviá un telegrama al govern, concebut en aquests termes:

«Hubiéranme advertido que se llegara á tales extremos para arrebatarme el acta y hubiera yo renunciado á ella, por ser para mí más importantes las vidas de mis electores que el acta. Se está haciendo la revolución desde arriba radicalmente, brutalmente, rápidamente, y no en provecho de la monarquía.—Manuel Uria.»

Y lluny de donar una satisfacció al poble y al seu representant, els tribunals militars s'han encarre-

gat d'encausar á tots, colgant á las víctimas de tanta barbarie en la condició de delinqüents.

A Jumilla (Murcia) varen ser detinguts alguns ciutadans que havian intentat approfitar-se del espart del terme municipal. Quan el poble tractava de obtenir la llibertat dels presos, se trobá ab la guardia civil; hi hagué tiros, dels quals resultaren quatre morts, dos homes y dos donas, y un número considerable de ferits de molta gravetat. Com de costum alguns de aquests infelissos tres tenian que veure ab la protesta que s'estava realisant. El mauser no distingeix.

Escándols y sanch derramada, á Almería; més escándols y nous atropellos á Denia. Per tot arreu l'imperi de la brutalitat y 'l salvajisme, com si da-

vant dels anhels de l'Espanya que intenta regenerar-se, posant-se en harmonia ab la vida europea, el govern tingues empenyo en tractar al país com una tribu africana.

Aquests successos irritants han alsat un crit de protesta unànim. Y 'l govern tan tranquil. En l'últim consell de ministres aquests s'ocuparen de la conveniència de substituir el mauser per un arma menys mortífera, per exemple 'l remington. Pesat y suspesat l'assumpto s'ha acordat que 'l mauser continués funcionant. Es 'l arma providencial dels governs caduchos. Ab ella se suicidaran.

Andalusia la qüestió agraria va prenent proporcions espantoses. Els pobres treballadors del camp no poden viure, y mentres els uns demanen feyna sense trobarla, els altres exigeixen una rebaixa en el preu del pa.

El nostre pá de cada dia del Pare nostre s'ha convertit en aquell país en «El badall etern de la realitat.»

La cosa 's va posant amensadora, y son moltes las familias qu' emigran temerosas del gran conflicte, á cada instant més imminent.

La situació política está embrolladíssima: ó més clar encare: no te sortida.

Reconeguda la impopularitat de 'n Maura, no pot ja continuar en el govern; pero 'l govern sense en Maura no pot governar un dia més. El ministre mallorquí ab las sevas manyas s'ha format un núcleo de 45 diputats; si 's retira del govern y 'ls seus amichs el segueixen, els conservadors quedan en minoria, y per consegüent exposats á una derrota parlamentaria.

Y llavors ¿qu' 'ls substitueix? Els fusionistas están dividits: cada prohóm te 'l seu grupo, y 'ls prohoms y 'ls que 'ls segueixen s'odfan cordialment.

Davant de las oligarquias monárquicas descompostas y trituradas, s'alsará la minoria republicana, ben cohesionada y resolta á cumplir la seva missió. Te en son apoyo l'opinió viva y enérgica de una gran part del país resolt á redimirse. Ningú com els nostres amichs representa avuy una forsa tan considerable.

Que apuntin alt y dret... y farán blanco.

PEP BULLANGA

LA TASCA REPUBLICANA

BARCELONA al depositar en las urnas 36 mil sufragis republicans, s'ha posat al davant del moviment regenerador d'Espanya. Barcelona, Madrid y Valencia, las ciutats més populosas y més ilustradas de la nació, s'ofereixen com exemple y modelo á todas las restantes.

Imiteunos, seguimnos—están dihent—y s'haurá acabat la monarquia, y s'haurá enterrat el caciquisme y tindrém una Espanya nova.

En aquesta invitació á redimirse posant en exercici la ferma voluntat del poble está perfectament marcada la tasca republicana.

El primer pas, qu' era 'l més difícil, está donat ab gloria y fortuna; els altres se donarán també ab no menos éxit, si 'ns decidim á aplicarhi dos condicions que son dos forses invencibles: la perseverancia y la serenitat exempta de tota lley de impacencias.

Cal renunciar á tota pretensió de obtenir una República fora de temps. Gran cosa sería dormirnos en monarquia y despertarnos en República; cambiar de soca á arrel, y de la nit al matí, las instituciones y 'l modo de ser de la nació. Pero las obras improvisadas solen durar poch, y ab la mateixa facilitat ab que s'estableixen se derrumban.

Será millor que treballém ab afany, sense defalliments, per encarnar la nostra idea en la conciencia de la nació. La tasca no es curta; pero es atractiva, per tant que mentres la realisarém, anirém enfortirnos y posantnos en condicions de que la nostra obra un cop realisada, siga indestructible.

Dos accions hi ha qu' entaular, dos accions convergents y complementarias.

De una d'ellas, n'está encarregat el jefe del partit, en Salmerón, investit ab 'l omnimoda y absoluta confiança de tots els republicans. L'altra correspon als organismes y á tots els soldats de la bona causa qu' estimin l'honor de la bandera y 's daleixin per la victoria definitiva.

En Salmerón té al seu càrrech la direcció suprema del partit. Ell es qui ha d'escullir y senyalar l'hora y 'l moment oportuns de donar el cop decisiu. Ab ell deurán entendre's els que 's prestin á secundarnos. En el seu pensament, en el seu cor, en la seva voluntat se concentran el pensament, el cor y la voluntat de tots els republicans espanyols. Las sevas menors indicacions serán pera nosaltres ordres indiscutibles.

Mes pel bon desempenyo de son càrrech necessita no sols una adhesió completa y una confiança ilimitada; li precisa ademés una cooperació eficaç, continua, intelligent, ferma y resolta. Tant com més se li presti més fort se sentirá, y més facilitats trobará també en el compliment de la seva espinosa missió.

Qu' hem de fer, donchs, els republicans, pera cooperar eficazment á l'obra del nostre ilustre jefe?

Una tasca molt senzilla: procurar á tota costa la republicansació d'Espanya. Es un plan complet, alentador en el seu desarrollo y eficaçissim en els seus resultats. Es l'únic que pot mantenir sempre vius y encesos l'entusiasme y l'energia del poble republicá. Obra de combat continuu, pero també de

una serie de victorias succesivas premi á nostres grans esforços, significa l'elaboració constant de la República, fins dintre de la mateixa monarquia, en tant se consumi 'l desmoronament de la caduca institució.

Vejam, ara, la manera práctica de portarla á efecte.

Preném per camp d'experimentació la provincia de Barcelona.

La capital es republicana. Poch ha de costarnos, donchs, republicanisarla totalment. Ens bastará conquistar la majoria en la Corporació municipal, y administrar republicanament els interessos comunals. Ab regidors republicans y un poble republicá tindrém la República á Barcelona, encare que no haja desaparegut del tot la monarquia. No hi haurá cacichs, ni funcionaris del poder central que tingan alé ni forsa pera contrarrestar la ferma acció del poble republicá de Barcelona. Sempre que ho intentin serán vergonyosament vensuts.

Tenim com tenim organizació y disciplina, periódichs que influheixen en l'opinió pública y un número respectable de diputats provincials republicans, tot aixó podém posarho desde ara al servey dels districtes y dels pobles de la provincia, movent los á republicanisarse també, segurs de que serán apoyats en l'exercici de sos drets legítims. Aixís ho prescriuen els debers de la solidaritat republicana.

Qu' en cada poble s'organisi 'l partit republicá; que tots ells procurin portar al respectiu municipi la major suma possible de representació republicana: que no demanin may res als cacichs, que res poden en un país qual poble está despert; qu' en todas las sevas necessitats, ja de bon concell, ja de apoyo directe, acudin sempre als organismes republicans, y estiguin segurs que serán ben atesos, y ningú llavoras s'atrevirá á posar trabas á la seva acció.

No importa que haguém de lluytar continuament: lluytarém per la República, y lluytant es com els pobles s'enforteixen.

Acceptant bonament el principi catalanista de que Barcelona es cap y casal de Catalunya, Barcelona farà seu qualsevol agravi inferit encare que sigui al últim poble de la provincia ó del principat, qualse-

sino també entre molts de nosaltres, que 'l partit republicá estava mort, y que no hi havia Cristo que ressucités á n'aquest Llàtzer. Y ja 'l veuhen ara, de peu dret, fort y vigorós.

Se tenia per incontrovertible que 'ls socialistes havían arrastrat cap á n'ells á las masses republicanas, y ja s'ha vist que á Madrid no contan ab 1,000 vots veritat, ni en cap punt d'Espanya ab forses per treure un sol diputat, á pesar de la simpatía constant y l'apoyo circunstancial que 'ls governs monárquichs els hi prestan.

Se sostenia ab calor qu' en Canalejas representava una gran forsa, que tenia un partit poderós darrera seu, y s'ha patentisat que no contan ab l'ausili dels governs, pot portar á las Corts, sis ó set diputats pel cap mes alt, si es que no s'empenyan els governs en que no vinguin, perque llavoras no venen. Y ha bastat, pera desfer aquestas tres mentidas, que 's reunissin el 25 de mars en una Asamblea 'ls republicans.

¡Quina forsa mes poderosa la de la veritat, quan se 'l aplica degudament!

JOSEPH NAKENS

ELS DIPUTATS REPUBLICANS

Per Barcelona: D. Nicolau Salmerón, D. Alejandro Lerroux, D. Emili Junoy, D. Joseph M.ª Vallés y Ribot y D. Jaume Anglés.

Per Sabadell: D. Franciscó Pí y Arsuaga.

Per Sant Feliu de Llobregat: D. Joseph Lletjet.

Per Vilofranca del Panadés: D. Joseph Zulueta.

Per Vilanova y Geltrú: D. Pau Barbé.

Per Tarragona: D. Juliá Nougués y D. Ramón Mayner.

Per Lleyda: D. Manel Romo Pereña.

Per Figueras: D. Joan Bofill.

Per La Bisbal: D. Joseph M.ª Vallés y Ribot.

Per Mahó: D. Rafel Prieto y Caulés.

Per Valencia: D. Vicens Blasco Ibáñez, D. Emili Menéndez Pallarés y D. Rodrigo Soriano.

Per Castelló de la Plana: D. Fernando Gasset.

Per Sueca: D. Adolfo Gil y Morte.

Per Zaragoza: D. Joaquim Costa.

L'endemá de la «huelga» de verduleras

—¿Vint céntims?

—Sí, senyora: ha de pensar que aquesta col ha estat tres días de més á la cap-sada, menjantse la sopa boba, sense guanyar un xavo.

vol tropelia causada al més humil y modest dels ciutadans.

Quan vingui aquest cas, reclamarem, ab el cap dret y la lley á la má: si las nostras justas reclamacions se veuhen desatesas, farém meetings monstrosos y enarbolarem l'opinió. Es massa débil la monarquia, pera que pugui resistir l'enérgica acció de un poble, sedent de justicia. Cada conflicte que crehin las autoritats monárquicas, se resoldrá en una inmensa victoria republicana.

Al any 73, l'impacencia de alguns malaventurats que tot ho volían resoldre á escopetadas, doná lloch á la formació de cantons que, oom el de Cartagena, precipitaren la cayguda de las instituciones republicanas. Cantons republicans hem d'establir avuy per tot arreu. Cantons conscients, que no usin altre medi que l'acció intel·ligent de l'opinió concentrada, ni esgrimeixin, de moment, cap més arma que 'l vot, molt superior al mauser, segons s'acaba de demostrar en las últimas batallas electorals. Aquests serán cantons salvadors d'elaboració de la República, y de sosteniment de la mateixa, quan vingui 'l cas.

Organisats y decidits á tot, quan nostre ilustre jefe, 'ns dongui 'l crit de:—Amunt tothom!—l'Espanya republicana s'alsará com un sol home, y Catalunya la primera.

Si ni aquest acte de forsa popular se fa necessari; si la República s'estableix, per defunció natural de la malparada monarquia, que bé podria succehir, segons van las cosas, llavoras aquesta República ja la tindrém de fet á Catalunya especialment, no cal guentnos més que concordarla ab la del resto de la Nació.

Será la filla sana y robusta dels nostres esforços: el premi merescut de la nostra tasca republicana.

P. K.

MENTIDAS CONVENCIONALS

N'hi ha moltes en la política espanyola que s'anirán desvanecent poquet á poch. De un mes ensá n'han desapareixent algunas.

Era cosa corrent, no ja sols entre 'ls monárquichs,

Per Fraga: D. Miquel Moya.

Per Molina de Aragón: D. Calixto Rodríguez.

Per Madrid: D. Joaquim Costa, D. Nicolau Estévez,

nez, D. Manel Llano y Persi, D. Miquel Morayta,

D. Jacinto Octavio Picón y D. Constantí Rodríguez.

Per Valladolid: D. Joseph Muro.

Per Leon: D. Gumersindo de Azcarate.

Per Salamanca: D. Lluís Garcia.

Per Logroño: D. Donato Trevijano.

Per Cádiz: D. Joseph Marengo.

Per Granada: D. Leonardo Ortega.

Per Oviedo: D. Melquíades Alvarez.

Total 36. Tres dotzenas justas.

D'ells n'hi ha 14 nòmbrats per Catalunya, 1 per las Balears, 5 per Valencia, 3 per Aragón, 10 per las dos Castellas y Lleó, 2 per Andalusia y 1 per Asturias.

Si en aquestas regions, y principalment á Catalunya la victoria definitiva ha coronat els esforços republicans, no pot desprejarse el contingent de vots obtinguts en molts altres districtes, en els quals hi ha hagut lluyta ferma, y en alguns d'ells els nostres amichs han sigut victimas de las malas arts dels monárquichs.

A Catalunya han alcansat votacions molt crescudas els següents candidats: Corominas á Manresa, Roca y Roca á Tarrassa, Franquesa á Matavó, Lledó y Vallés á Granollers, Homs á Valls, Fuente á Tortosa, Costa á Girona, Morote á Torruella de Montgrí, Rosselló á Santa Coloma de Farnés y Lasala á Bataguer. Total 10.

A las Balears: Oliver, á Palma de Mallorca. Total 1.

A Valencia: Escuder á Chiva, Navarro á Xátiva, Dolz á Alcira, Santillán á Torrente y Guardiola á Alacant. Total 5.

A Aragón: Soldevila á Borja, Isabal á l'Almunia, Ballesteros á Calatayud y Barcelona á Ejea. Total 4. A las Castellas y Leon: Pérez del Molino á Santander. Total 1.

A Andalusia: Palma á Montilla, Montes Sierra, Sánchez Merodio y Fernández á Sevilla, Castells á Carmona, Garrido á La C.ª rolina, Caro á Baeza, Pérez Lirio á Málaga, Ferrero á Campillos, Tejero á Torrox, Ojeda á Aljéceiras, Delgado á Lucena y García Langlé á Alm.ª. Total 13.

A Galicia: Rodríguez Martínez á la Corunya y Santiago de la Iglesia al Ferrol. Total 2.

A las Vascongadas: Zabala á San Sebastián. Total 1. A Extremadura: Calderón á Badajoz y Lozano á Mérida. Total 2.

Y á las Canarias: Pérez Díaz. Total 1.

Els que no han sortit, ab tot y haver alcansat una votació considerable suman 40, que units als 36 triumpfants donan un contingent de 76 candidats, posats en línea de batalla pel partit republicá.

Tinguis en compte que aquest admirable esforç s'ha portat á cap improvisadament, al mes just de haver-se celebrat l'Assamblea magna de Madrid.

Si 'ls republicans mantenim la cohesió y no deixém refredar l'entusiasme, passarán de cent els diputats que portarém á las Corts, en las próximas eleccions que se celebrin.

No hi ha avuy á Espanya cap mes partit polítich que com el republicá estigui en condicions de fer una tan admirable ostentació de forses.

L'Fiscal del Suprem ha publicat una circular per fer la por als republicans, que aspirin á cambiar la forma de govern per medi de la violencia. Entre 'ls medis violents s'hi conta 'l de alsar el crit de «Visca la República!»

Ara bé: desde 'l moment que privan aquest crit, senyal que 'l temen.

¿Y perquè 'l temen? Ells s'ho sabrán. ¿Será perquè las instituciones s'han anat aprimant de tal manera que ja son del gruix de un paper de fumar, que 'l buf de un crit se 'l emporta?

Per últim s'ha persuadit en Silvela de que 'l mauser era un' arma massa providencial; enviava massa gent al cementiri.

En vista de lo qual ha tingut la idea de substituirlo ab un altre fusell que matí també; pero ab una mica de moderació, per exemple 'l remington.

No obstant en Maura s'oposa al cambi, considerant que si bé 'l mauser mata molt, las feridas del remington son més dolentas, y en aquesta alternativa, casi prefereix el mauser.

Aixís passan el temps els últims ministres de la monarquia; no considerant de quin mal han de morir, sino quin fusell es millor per exterminar al poble.

¡Miserables! Afortunadament están á las acabalas.

Tots els periódichs estrangers que segueixen ab atenció el gran moviment republicá d'Espanya, presagían la inminencia de una revolució que donará per resultat l'adveniment de la República.

Y lo més bonich es que tots ells veuhen en aquest desveltament poderós del poble espanyol, el síntoma més efectiu de que ha trobat per fi la vía de la seva salvació.

En aquest punt tots están conformes ab lo mateix: Espanya demostra volguer salvarse y 's salvará.

No se celebra un sol acte republicá, sense qu' en ell se posin de relleu dos de las grans condicions que constitueixen la principal forsa del partit. Aquestas dos condicions son: l'entusiasme y la disciplina.

L'entusiasme gran, immens, frenétich, desbordant se va veure á Madrid el dia de l'arribada de 'n Salmerón. Y no obstant, bastá una indicació del ilustre jefe del partit republicá únich, perque aquella massa humana imponent, se disolgués ab la major tranquilitat, prescindint de la grandiosa manifestació que intentava realisar, y que 'ls agents del govern esperavan pera promoure un conflicte marcat ab l'efusió de sanch.

Ab un poble tan possehit del seu dret y tan reflexiu fins en el moment de la explosió dels seus entusiasmes, se pot guanyar fàcilment la República, y una vegada conseguida, encare més fàcilment pot conservar-se.

Del natural. Un pobre home de Madrid va ser portat á la casa de socorro en gravíssim estat, y allí va morir al poch rato... ¿de qué dirían? De fam.

En la butxaca del pantalón se li va trobar una moneda de dos céntims.

Y s'ha comprovat que pochos días avants havia enviat un memorial á la exreina regent, explicantli qu' era un jornalero sense feyna y que no tenia que menjar. El memorial va quedar sense resposta.

Y s'ha comprovat també que 'l día mateix donya María Cristina va enviar 2,000 pessetas á unas monjas, que donan alberch á unas noyas per explotarlas inicuament.

Del natural... Y molt natural ¿veritat?

Un dels crits que va predominar á Madrid el dia de l'arribada de 'n Salmerón, sigué 'l de «Viva Catalunya para España!»

Aquesta reintegració del esperit de la terra catalana al esperit nacional, ha sigut obra exclusiva dels republicans.

Y ja no aquell crit sols s'ha de donar, sino ademés un' altre:

«Viva Catalunya redentora d'Espanya, al amparo de la República!»

Aquest es el verdader catalanisme.

Grandios sigué el meeting donat diumenje al matí en la Plassa vella de Toros, en commemoració de l'horrible tragedia de Montjuich. Pel bon nom d'Espanya, tacada de barbarie als ulls del mon civilisat, y en honor de la justicia, s'imposa la revisió del procés. La Monarquia no pot realisar-la; la realisarà la República.

En aquest sentit s'inspiraren tots els discursos: breus, concisos y expressius.

El poble republicá congregat en la plassa, en número de més de 25 mil personas, apoyá ab els seus

aplousos y aclamaciones las valentas aspiraciones manifestadas pels oradors que feren us de la paraula. Ni durant l'acte, ni després del mateix, hi hagué l més petit desordre. Veritat es que ls agents de l'autoritat brillaren per la seva ausencia, y en reunions tan numerosas, aixó sols es una garantia de que tot ha de anar bé.

Davant dels maravillosos resultats que acaba de produhir la unitat republicana, ls monárquichs donarian un ull per introduhir la divisió en las nostras filas. ¡Be n fan d' esforsos pera conseguirhol!

Ara l'han donada en dir que l' eminent Joaquim Costa está de puntas ab en Salmerón y que ni tant sols pensa presentarse á las Cortes.

Una falornia y ben desballestada. En Costa y tots els republicans, del primer al últim, cumpliran ara y sempre ab el seu deber. Imposats de la gran missió que ls correspón realisar, cap d' ells farà traició ni á la patria ni á la República.

S' haurán de desenganyar els monárquichs; pera que ningú pugui prestarse á ferlos el joch, ensenyen massa las cartas.

Declaracions de n Salmerón:

El moviment republicá se troba dintre de la legalitat, y aixís continuará mentres siga permés fer valdre l dret. D' altra manera jo seré l primer en predicar la violencia pera que s' imposi la voluntat nacional.

L' exércit se troba ab aquest dilema: «O ab la patria ó ab el rey.»

Si, cosa que no crech, sigüés tan cego que s' clarés pel rey, olvidant que á l any 98 sigué entregat sense serli permesa la defensa del honor nacional ¡ahl llavoras no quedaria altre remey que fer la revolució com se feu á Fransa, y la realisarí l poble sol, en la seguretat de que lo mateix que á Fransa tindria que ser acatada la seva resolució.»

Prengui nota de aquestas declaracions aquell á qui més li interessi tenirlas en compte.

BRENADA REPUBLICANA DEL DISTRICTE DE TARRASSA.—Tindrà efecte demá diumenje en els encontorns de Ca'n Parellada, en un lloch molt pintoresch, situat próximament á igual distancia dels núcleos més populosos del districte: Tarrassa, Rubí y Sant Pere de Tarrassa. Aquest acte d' expansió fraternal republicana que promet veure's animadíssim, servirá per estrényer més y més els llassos de unió que s' han anusat ab motiu de las passadas eleccions, en las quals el partit republicá de aquell districte ha fet tan bella ostentació de las sevas forsas. Hi assistirá el candidat Sr. Roca y Roca, havent hi sigut invitadas ademés altrás distingidas personalitats del partit.

MATADEPERA, 28 de abril

L' onsoanat va treballar com un alarb en favor del candidat monárquich. El seu nebotet corria á avisar feligresos, y quan ne tingué una bona remada á casa seva, ls hi digué que si guanyava en Roca y Roca se ls ficaria foch á la pallissa. Ja li tenen.

CREU-ALTA, 27 de abril

En las eleccions passadas no faltaren en aquesta barriada uns quants misagres que volgueren sembrar odis y rencors entre nosaltres, conquistant tota la senmana als mes flachs de caràcter, pera que votessin la candidatura monárquica; pero ls va sortir el tret per la culata, puig eran 24 els interventors y suplents de la seva ganaderia y l' escrutini va dar per ells un total de 57 vots, obtenint la candidatura republicana 225, y aixó que hi ha 300 electors que se ls roba el dret del sufragi.

Vaja que el Sr. Sala 's va mal firá al encomanarse á n' aquesta gent, els coneixém molt á fondo, y sabem que son com els duros sevillanos que fan bona cara pero son dolents. Tots els vehins honrats no creuen ab aquesta patuleya, que tenen reunions, y 's passejan descaradament pel poble ab el fill del tristement célebre cacich Vivé, de qui tan tristas recordansas guardará sempre la Creu-alta. Las donas d' aquest poble els diuen els farts d' arros y á fé que s' ho mereixen, puig van gastá á la salut del Alfonso un nap per barba, y quan dinavan semblavan els dotze apóstols, únicament que entre ls de Cristo hi havia un Judas, y en aquella Cena n' eran tots.

Els que mereixen un aplauso son alguns dignes coristas de la Societat «Colón» que recordant las llágrimas de sanch que l caciquisme costa á n' aquesta barriada, tingueren el desprendiment de retxassar el reclam de la eva Junta Directiva perque votessin la candidatura Sala, y ab orgull votaren la republicana. ¡Alerta amichs coristas! Feu neteja d' aquestas careundas reaccionaris que us volen comprometre á vosaltres y volen deshonrar al poble y el bon nom de vostre malaganyat mestre Clavé.

SANT PERE DE TARRASSA, 28 de abril

Bona clatellada va ser la que ls republicans d' aquest poble varem donar al Sr. Alfonso Sala ab motiu de las eleccions del passat diumenje que encare qu' ho teníam pam á pam conquistat pels monárquichs, varen tenir 77 vots y nosaltres els republicans 154. S' ha de acabar aquest malehit caciquisme que n' fa viure com salvatjes, entre nosaltres y els vehins de la barriada de la Creu-alta. Y doném un vot de censura al tinent-arcade Mariano Satlari que va manar al digne agutzil Aleix Molins, que repartís candidaturas de n Sala compromentent el càrrech que tan dignament exerceix. També tindrem present els vehins d' aquest poble els traballs que ha fet el Secretari del Ajuntament á favor de la candidatura monárquica, pero no ho trobem extrany, perque en Sala no devia sapiguer abont ferlo anar aquest tipo y ens el va endossar á nosaltres, y bé li ha de agrahir, pero es en perjudici de nosaltres, que estém mal servits, puig com á secretari es una nulitat; ara com á llepa... esquesnas dels cacichs, es un trunfo. Se diu Sabat, dugas ans y dugas eses faltarian pera completar el seu nom, y molt que li escauria: Sabatassas.

CASSÀ DE LA SELVA, 2 de maig

En J. Gruart y Poch, dictador d' aquest poble, acaba de despatxar de la seva fábrica á tots els obrers que votaren la candidatura de D. Joaquim Costa. Com que aquest vots restaven en contra de un tal Sabater, qu' era l seu patrocinat, heus aquí l motiu.

Pero aixó es indigne y demostra en aquest senyor una falta de moralitat que subleva i no li sembla, senyor Francisco?

SANT CELONI, 5 de maig

Els cacichs y caciquets de n Planas teníam projectat, pera després de las eleccions, grans festivals acompanyats de luminarias y arrossadas, havent format un programa de festejos pera en cas de que haguessin guanyat ells. No ha sigut aixís, y totes las disbauxas anunciadas s' han tornat aygua poll.

SANT CUGAT DEL VALLÉS, 29 de abril

Son en gran número las coaccions y porquerias que s' varen fer en aquest poble á favor de la candidatura de n Bustillo. La garrafa del ayguardent, els pursos, fins els bitllets de banch anavan á doxo pera comprar conciencias. Degut á aquest modo de obrar per part dels ca-

cichs y els seus representants, no varem poguer obtenir majoria en aquesta població els republicans.

Ab tot la República ha sortit triufant y l nostre dis tricte representat pel digníssim fill de n Pí y Margall, don F. Pí y Arsuaga.

SANT FELIU DE LLOBREGAT, 29 de abril

Durant las eleccions el nostre papu negre visitava als vehins mes pobres exigintlos que votessin á favor del senyor Roig y Bergadá, y amenassantlos de que, en cas contrari, ls retiraria las almoynas que de l' iglesia rebían... y que no son diners seus!

¡Que n' es d' humanitari l ministre del Senyor, de Sant Feliu!

SANT MARTÍ DE CARÓS, 4 de maig

Dugas frasses célebres del nostre trempat rector: Las criaturas las fa Deu; els homes y las donas no son mes que instruments, son els motllos que li serveixen pera ferlas.—Aixó ho va dir l' altre día desde la trona. L' altra frasse es aquesta: El pecat de la blasfemia es el mes lleig. Hi ha pecats que donan gust, pero en el rectorar ni gust s' hi troba.—Tal es nostre simpáthic carboner de Sant Martí, digne successor del enginyós Vallfogona.

TORDERA, 3 de maig

De resultas de un incumpliment en el tracte fet pel perdigot Sr. Borrás Gelpí á D. Kafel Mir durant la festa major del passat Agost, segons el qual la fábrica d' aquell senyor devia suministrar una cantitat de fluido convinguda per l' envelat de la festa, l' expressat senyor Mir va ser portat injustament als tribunals. Després de tants mesos s' ha fallat á favor del feudal Borrás, condemnant al seu contrincant al pago de 75 pessetas... que per sopar li deuen fer falta al cacich regionalista. Pero l' atropellat, no conformant's hi, ha apelat al jutjat d' Arenys, perque, segons diu molt bé, podrá arribar á ser condemnat, pero jamay sotmés als peus de aquell senyor de bens y vidas.

PUIGVERT, 29 de abril

Dels 143 vots que varen depositarse á l' urna, 133 foren pel candidat republicá, avuy triufant, senyor Pereña. El govern no n' hauria tret ni un sisquera á no ser per las coaccions de un célebre cacich que amenassá ab la fam als seus parcers.

Veyéu, amichs correligionaris, si la gent d' aquesta terra simpatisa gayre ab la monarquia.

CANTALLOPS, 29 de abril

Els arrossinats monarques de aquest poble al saber que ha quedat triufant la candidatura del senyor Bofill, tots corren ab la qua entre camas y ab unas caras tan pálidas que fan tres cosas. Res no van treure alguns camálchs de n Coderch de corre com uns gossos á conquistar ciudadans, ab prometenjas de fer la carretera. Els republicans de aquest poble ja estém cansats de farsants; y per lo tant, que prenguin tila els desenganyats.

VILAFRANCA DEL PANADER, 28 de abril

El nostre alcalde, senyor Moliner, anava repartint candidaturas del conde Mut y oferia calés á qui s' venia la suprema voluntat, quan de sopte van toparse ab alguns republicans que, no poguent de menos, increparen á dita autoritat que duya la companyia d' un gosset roig que li feya de pinxo. Davant una recriminació tan justa, l' senyor batlle no va saber que respondre y tocá l dos tot amosat.

A pesar de las coaccions indicadas, y altrás que s' han consumat, ja s' ha vist que la victoria ha sigut nostra en tota la línea. ¿Qué me n diu el senyor alcalde?... Era un pobre moliner, era un pobre molinaire...

CERVIA, 27 de abril

Hi havia en aquest poble una beyata de bastant cacau. Y heus aquí que un día l nostre auccellot negre li doná entenet de comprar un orga per la seva cabanya mística. La beyata no s' va fer pregar gayre y posá en mans del sacerdot 700 duros, qu' era, segons va dirli aquest, el preu del instrument. El cas es qu' ara la bona feligre sa s' ha mort, y al mossén l' han trasladat al poble de Cambrils.

¿Y de l' orga, qué?... ¡Ja baixan!

SANT VICENS DE TORELLÓ, 30 de abril

Escolti, una pregunta senyor Borganyá: ¿Cóm s' ex-

plica que vosté, fent constantment alardes de republicanisme fins al punt d' haverse abrogat la representació dels republicans d' aquesta vila en el meeting celebrat á la Plassa de Toros de Barcelona, hagi treballat descarament, segons noticies, la candidatura del senyor Huelin, canero y monárquich com el que més? Suposém que ls seus càrrechs de tinent alcalde, president del Centre Recreatiu y semi-cacich, no serán incompatibles ab las bonas formas de tot home que sent amor á la Llibertat y al Progrés.

Si aixó es tan cert com se suposa, val la pena de que l' donguim de baixa del partit... ó que ns hi donguém nosaltres.

BLANCAFORT, 28 de abril

El nostre merlot, que ademés de capellá es correspon-sal de La Perdiu, va empéndrelas l' altre día contra en Lerroix, excomunicant, al mateix temps, als que votessin als republicans. També va dir qu' en aquest poble no hi havia mes campanas que las del seu campanar. Donchs sápigá l pinxo del salpacer que aquí hi veném moltas CAMPANAS que se senten de molt mes lluny que las sevas.

PALAU DE ANGLESO LA, 5 de maig

Tota classe de violencia posá en práctica l caciquisme d' aquest poble pera derrotar la candidatura republicana. Amenassava ab deixar en la miseria als treballadors que no votessin la candidatura ministerial, halagant als ignorants, recordant favors als uns, fent promesas als altres, es á dir, van recorre als medis mes canallas, ruins, miserables, cobarts é indignes, distingintse, com es de suposar, ademés dels cacichs, en aquesta tan porca feyna, los xupa-ciris y demés ratas de sagristía que s' titulan católichs per la seva conveniencia.

Pero, ab tot, no impediren que l senyor Pereña sortís diputat, que era l nostre desitj, y pel que treballarém molt y ab tota llealtat.

¿QUÉ PASSA Á ROMA?

¡Jo perteneixés al gremi católich, ho preguntaria ab verdadera inquietud; ara, m limito á preguntarho purament per curiositat, ab la mateixa curiositat del qui s' atura en un rotllo de gent que ven al mitj del carrer. ¿Qué passa á Roma?

A darrers del mes passat va esbombarse una noticia sensacional. El rey d' Inglaterra anava á visitar al Papa.

No vaig poguer evitarho: els cabells van posársem de punta. ¡El rey d' Inglaterra presentantse davant del jefe de l' iglesia romana!... ¡Eduardo VII, suprem magistrat d' una nació protestant per excelencia, atrevintse á entrar en l august palau del insigne pastor dels remats católichs!...

¿Qué anava á succehir allí? Jo, refet de la natural sorpresa que la nova m' havia ocasionat, ja m fregava las mans de gust, imaginantme—¡oh incurable perversitat humana!—el formidable safarranxo que s' armaria en els salons del Vaticá.

El conflicte era, per mi, tan clar com dos y dos fan quatre. El rey d' Inglaterra trucaria á la porta de Lleó XIII, y aquest, obrint d' una revolada, li preguntaria:

—¿Qué vol?

—Veure'l, saludarlo, parlar ab vosté una estona.

—¡Arri, fora d' aquí, heretje!—li respondria indignat el vicari de Cristo.—¿Vosté saludarme? ¿Vosté parlar ab mi? ¿Vosté?... ¿Que s' pensa que vinch del hort? ¿Que s' figura que no sé la classe de pájaro qu' es? Vosté es el protestant més gros d' Europa; vosté permet en els seus estats l' exercici de totas las religions hagudas y per haver; vosté, en fi, es un rey que quan va pendre possessió de la corona va jurar, sí, senyor, va jurar de la manera més categórica y solemne que la única religió verdadera es l' anglicana, que al papa no se li deu cap obediencia y que tot lo que dich jo á Roma es lo mateix que si ho digués en Bou Hamara ó l director dels bufos parisienchs.

—Vivint, donchs, en aquesta creencia, calculin vostés l' efecte que havia de causar-me la descripció de la visita feta al papa pel successor de la reyna Victoria!... ¡Quánt diferent era de lo que jo havia suposat!...

Al Vaticá aquell día van fregar totes las rajolas y netejar tots els llautons; els criats duyan la roba de las festas; els cardenals formavan una doble fila, com si s' tractés de l' arribada d' un embaixador directe de la cort celestial... El sant pare, radiant de satisfacció, va rebre amabilíssim y somrihent al heretje Eduardo; va allargarli la mà, que aquest va apretarli ab una familiaritat inconcebible; y convidarlo á seure y durant vint minuts van enrahonar els dos solets, xiu xiu, xiu xiu, ¡cóm si fossin els més grans amichs del món!...

—¿Sembla mentida aixó, no es cert?

Donchs es la pura veritat, certificada y feta pública per tots els periódichs d' Europa que, coma avant, coma enrera, han explicat la extranya entrevista en los mateixos termes que acabó de ferho jo.

Pero la cosa no fineix encare aquí.

Apenas com qui diu acabava el servey pontífic d' escombrar las petjadas del réprobo inglés, quan el día 2 del corrent, es á dir, el dissapte passat, se presentá també á Roma ab l' insensat propósit de ser rebut pel papa el propi emperador d' Alemania, el conegut protestant Guillem II.

—Vaja,—vaig dir-me entre mí,—aquest pobre pagarà per tots. L' escándol que Lleó XIII, potser per prudencia, no va atrevir-se á moure al poder inglés, el mourá á n' aquest, corretgit y aumentat, y aixís ho trobarém tot junt.

—Y tall! ¿Escándol hi dit? Una acullida de las més carinyosas que poden imaginarse; una segona edició de l' entrevista ab Eduardo VII.

També el papa va rebre al heretje alemany á la porta, atipantlo de galanterias y atencions; també van conferenciar els dos á solas, també va tractarlo com al més íntim dels seus amichs y fins, per acabar de ferla més bona, Sa Santitat va conversar ab l' acompanyament del emperador y va regalar, ¡horror dels horrors!, va regalar una creu al general Waldersée, á un home que creu tant ab l' infalibit y l poder papal com ara plouhen carmetlos de menta.

—¿Qué significa aixó, bons católichs? ¿Podeu veure ab bons ulls que l vostre cap de colla, el que á totes horas us recomana, us exigeix la més absoluta integritat dels vostres sentiments, passi l rato mano á

A mitj camí

BRUNET

—No s' pot passar!
—¿No? Aixó ray: passarém per sobre.

mano conversant ab els principals y més fermes enemichs de la santa fe catòlica?

Posevos las mans al pit y contesteu ab tota franquesa: ¿Qué diria l' rector de la vostra parroquia si arribava á saber que á casa vostra hi deixeu entrar protestants, que converseu amistosamente ab ells, que 'ls hi allarguen la mà, que 'ls inviteu á seure y que 'ls colmeu d' obsequis y regalos?

Ja us ho poden pensar que diria. Us mouria un vol que faria tremolar las pedras, us acusaria de mals catòlics y de fills esgarriats de l' iglesia y us prohibiria, baix pena d' excomunió, que may més tornessiu á mirar la cara á cap heretge, per maca y simpática que la tinguéis.

Y no obstant, el papa, guía y mentor de la host catòlica; el papa, etern alentador de la santa intransigència, reb y dona audiencias íntimas á condemnats tan impenitents com el rey Eduardo y l' emperador d' Alemania, y ho fá sense amagarsen, aparatament, á la cara, si val á dirho aixís, de tot el món civilisat.

¿Qué significan aquests dos pesos y aquestas dugas mesuras?... ¿Qué volen dir semblants contradiccions?...

Bons catòlics, obriu l' ull! No sé per qué se 'm figura que á Roma us la fregeixen.

FANTÀSTICH

AL MARINO BERANGER

que ha sigut ministre ab la Revolució, ministre ab D. Amdo, ministre ab la República, ministre ab D. Alfonso y ministre ab la Regencia, y á qui ara l' govern, sens duple en pago de la seva constancia... en ser ministre, acaba de nomenar almirant.

¡Slut al brau marino de secá, modelo de Colóns d' estar per casa! La breva codiciada al ff ha caygut. ¡Bon profit, don Josep! La nació paga.

Al payro mantenintse sabiament y eludint ab prudencia las borrascas, ó eclipsantse en las horas de perill per sortir quan sentia parar taula, ha arribat victoriós al final desitjat de la jornada.

¡Cuán cert es que aquest món atrotinat es sempre dels conspícuos que no badant!

El digne y justicier govern del nét d' aquella á qui anys atrás va ajudá á caure, reconeixent el zel excepcional ab que á la mare patria diligent ha servit desde que l' dit no 's mama, l' ha nomenat almirant ab el corresponent augment de paga. ¡Oportú y just acort! Aixís l' Espanya salda el deute colossal de gratitut que tenia ab vosté. ¡Bé per Espanya!...

Al veure's, ple d' insignias y entorxats, lluhint solemnement el botó d' ancla, ¡cóm deu riure al girá 'ls ja ronechs fulls de sa vida passada, desde aquell temps ditxós en que ab en Prim la nómina firmava, y 's feya ab en Rivero y en Pierrat y l' bon marqués d' Albaidal... ¡Cóm deu burlarse in petto del destí al veure aquellas páginas, resúm de tan diversas actituts y ahont segurament no hi ha paraula que no estigui borrada trenta cops y altres tants per un' altra suplantada!... ¡Quina vida la seva, si un tingués humor per ferne un' auca!...

Primer, formant govern ab els trempats que á Alcolea van dar la gran sumanta al régimen caduch que ab el pare Claret s' aconsellava.

Després, també ministre ab aquell rey que 'ns va venir d' Italia, y que mercé á vosté y á altres senyors va havé al ff d' entornársen.

Més tart, sempre l' ull víu, llemsantse á la corrent republicana, ministre ab un govern de lo més radical que ha vist Espanya.

Derrocat tot alló, ministre altra vegada ab l' Alfonso dotzé, sense mirar si l' jefa era l' vell Cánovas, ó en Sagasta ó l' gall de la passió.

Aixó ¿qué li importava? Mentres sé pogués veure sota l' bras la cartera adorada, lo mateix li era dirse sagastí que canoví ó que xino ó que drapayre.

Tots els seus ideals poden ben condensarse en un lema molt breu: «Cobrar, si nó ab aquest, ab aquell altre.»

Per xó avuy, oh magnífich almirant, la nació, enamorada de la manya que desplegá ha sabut per menjar sempre peix sense mullarse, al veurel agraciad ab el sustanció cárrech de senyó y soberá de tots els ports y de totas las platjas, exclama ab franch accent:

—¡Just premi concedit á la constancia! ¿Qué menos mereixia, ciutadans, una vida tot' ella consagrada á procurar pel bé de la estimada patria, aquesta dolça patria que per molts es sinónimo de guerra?—

Neptú l' guardi, pacífich llop de mar; Neptú l' guardi, y no fassi cas dels plagas que, per enterbolir el content que avuy ompla la seva ánima, van per aquests carrers cantant cñicament en tó de guassa; —¡Ja tenim almirant!... ¡Ara no més ens falta tení esquadra!

C. GUMA

Filantropía gubernamental

—En breve la fuerza pública usará en poblado, en vez del mauser, otro armamento.—
(Telégrama de Madrid.)

quí sis morts, allá tres, més amunt cinch, més avall catorze... La gent estava horroritzada.

—¿Es á dir—exclamavan las personas reflexivas—que no 'ns serà possible sortir de casa sense exposarnos á deixar la pell al mitj del carrer?

El govern—pobre govern!—ja ho veyea que alló era molt trist; pero, la santa causa del ordre...

—¡Qué ordre ni qué xeringas!—replicava la gent, ab bastanta rahó.—¿De manera que aquí ja no hi pot haver ordre sinó imposantlo á tiros? ¿Tan pobres son els recursos de l' autoritat? ¿Tan escassa es la seva influencia sobre l' ánim del país?

—Es que hi ha elements discols, perturbadors, inquietos de mena...

—Sigui lo que 's vulgui, hi ha modos y modos de cassar moscas. Té molt poquíssima gracia que á cada moment haguém d' estar acompanyant al cementiri á infelissos innocents que no han comés altre delictes que l' de trobarse, per casualitat, en una plassa ahont uns quants aixalabrats cridavan visca ó mori tal cosa, y uns quants agents de l' autoritat procuravan calmarlos á forsa de disparar el mauser.

—La causa del ordre... —¡Tornemhil l' ordre es una cosa y l' mauser n' es una altra. Hi ha que saber distingir entre 'ls camps de batalla y 'ls carrers de las ciutats; entre l' foch que 's fan dos exercíts enemichs y la débil resistencia que poden oposar als dependents de l' au-

—Pero no de mauser—els contestavan:—ara per fer aixó s' usa un altre armament.

Y 'ls pobres, al enterarse de que 'ls havian ferit ab un altre armament, llensavan un ¡ahl de satisfacció... y 's morian.

Peró 's morian tranquils. ¡Un altre armament!... ¿Qué més podían desitjar per anarse'n contents al cementiri?

MATIAS BONAFÉ

ALCULS sobre l' futur Congrés.

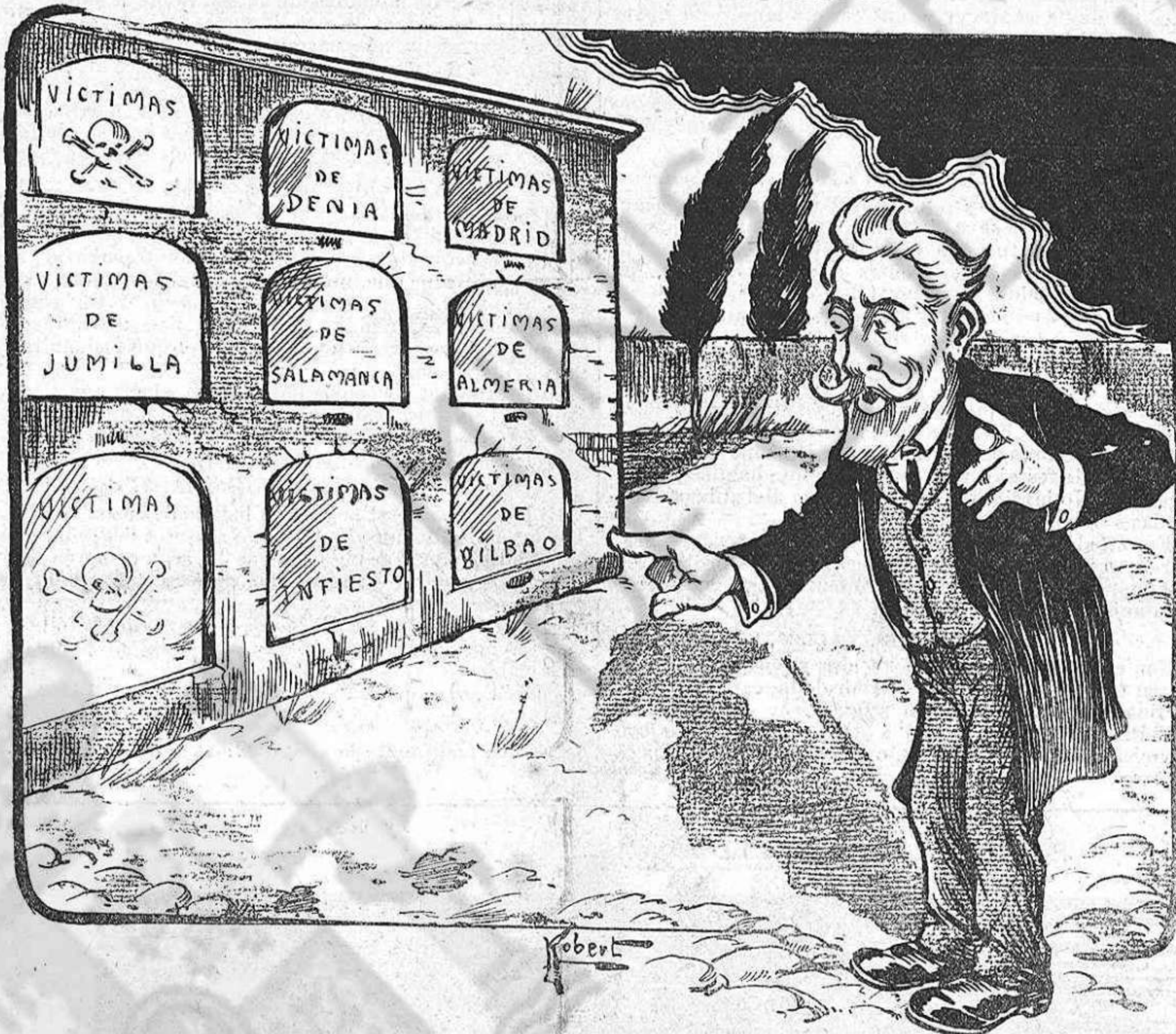
Diputats d' oposició: 171. Diputats ministerials: 228. Majoria en favor del govern: 57.

Peró dels 228, n' hi ha 45 adictes personalment á n' en Maura. De manera que si aquest s' empenya y 's separa de la majoria ab els seus amichs, las oposicions sumaran un contingent de 216, quedantli al govern en aquest cas, única-ment una majoria de 12 diputats.

En vista de lo qual, no val la pena de que l' rey vaji á obrir las sessions, donant lectura al discurs de la corona. Millor será que hi vaji l' bisbe de Madrid, cantant unas absoltas.

En Mella, qu' en un meeting va dir que no estaria satisfet fins que logrés descansar sobre los cadáveres de sus enemigos, se 'n anat á la Torre del Baró, propietat del seu compinxo Sivatte, á descansar de sas fatigas electorals.

L' obra de 'n Maura

—Podré no haver fet res para la regeneració d' Espanya; pero ningú negará que hi treballat com un negre per la prosperitat dels cementiris.

toritat quatre cridayres que no tenen més clarí de guerra que la boca, ni més armas que una butxacada de pedras. Y ademés, hi ha que tenir en compte que si peccat se comet en certas algaradas, en la major part de las ocasiones resulta que l' just ho paga pel peccador...

—Veurém, buscarém, meditarém. El govern, sempre filántrop y bondados, estudiá detingudament l' assumpto, y encare que á reganyadents, perque l' confessar un error mina molt el prestigi de l' autoritat, hagué de reconeixre que l' poble, al protestar contra l' us del mauser en l' interior de las poblacions, potser no estava del tot irreverent.

Es clar, ¡el mauser! Un' arma quals projectils son capassos d' atravesar deu cossos humans posats l' un darrera del altre; y arma que forada portas, parets, planxas de ferro; un arma que com qui diu allarga més que la vista y arriba á matar á individus llunyanos que ni sisquera sabían qu' en la provincia hi hagués tiros...

—En ff—va dir un día l' govern, visiblement afectat davant del clamoreig general:—m' inclino á reconeixre que l' mauser es un' arma excessivament perillosa. Per lo tant, y rendintme á las vivas instancias dels vehíns d' Infesto, Salamanca, Madrid, Corunya, Vigo y altres localitats, d' ara endavant quan s' hagi de fer foch en l' interior de las poblacions, la forsa pública usará un altre armament.—

La nació respirá. Als pochos días, en una població qualsevol, no sé si per haverse aumentat els drets de consúms ó perque la gent tenia gana, va haverhi un alborot bastant regular, y la forsa, com es us y costum, va fers'hi á tiros.

Set ferits resultaren de la batussa; set ferits gravíssims, que trencavan el cor ab els seus ays llastimers.

—Nosaltres no sabíam res—deyan:—passavam per casualitat pel lloch del escándol, y quan menos ens ho pensavam hem sentit una descarga y hem caygut mal ferits.

Ahont, segons noticias, fa grans estragos en el galliner.

Aixó sí, cada nit li posan sota l' matalás els ossos pelats dels molts pollastres que 's cruspeix, cumplint els seus anhels.

Aixís es com el célebre orador carcunda Descansa sobre los cadáveres de sus enemigos.

El rey de Portugal es catòlich, y ademés de catòlich parent de la casa reynant á Italia. Com á tal parent, quan va á Roma posa en el Quirinal, y ab aixó sols no tenen prou els del Vaticá pera tancarli la porta y negarse á rebre'l.

En cambi va á Roma l' emperador de Alemania, jefe nat dels luterans, y l' Papa Lleó XIII no tant sols el reb, sino que se l' menja á festas.

Las mateixas consideracions dispensa al rey de Inglaterra, jefe dels protestants y gran mestre de la Masoneria británica per anyadidura. May cap rey catòlich ha sigut rebut en el Vaticá ab uns honors tan extraordinaris.

Y ara si 'ls catòlics no entenen aquestas anomalies, demanin al Esperit Sant que baixi del cel y 'ls las hi expliqui.

Y no 's creguin: ja 'm sembla lo que diria l' blanch colomet:

—Res, noys: qüestió de vessas!

Al general Beranger acaban de nomenarlo almirall de la esquadra.

Escuadra no tenim; pero almirall per manarla, aixó sí que no pot faltar.

Y no faltará monárquich que sostingui que fet y fet aixó es lo més convenient. Perque si 'ls diners que 's gastan en barcos, son com tirats al aygua, més val que algú se 'ls tiri á la tripa.

No es tan desastrós... y es més suculent.

Lo primer enflaqueix y lo últim engreixa.

L' altre día va haverhi á Cartagena una corrida despampanant, en la qual van ser tropicats tots els toreros.

Un bon avís pels toreros de la monarquía. Han

perdut l' agilitat y l' art, y tots ells serán voltejats. Ja saben, donchs, quin porvenir els espera: l' enfermeria.

Diuen que D. Alfonso se disposa á fer un viatge á Santiago de Galicia al objecte de visitar el santuari del famós apóstol matador de moros. Lo que dirán en Silvela y en Maura, á duo: —Sant Jaume hi fassa més que nosaltres.

L' Alfonso Sala, diputat per Mura, durant els molts anys que ha vingut representant el districte de Tarrasa, ha lograt qu' en molts pobles del districte se batejés ab el seu nom algun carrer.

Peró ara en vista de la gran victoria que ha conseguit, se tracta d' erigirli un monument.

El pedestal tindrà la forma de cassola d' arrós, exhornada ab una cenefa de copetas y pueros d' estanch, en conmemoració de que als pueros y á las copas d' ayguardent deu la major part del éxit que ha conseguit en alguns pobles rurals.

L' estatua del diputat ocuparà la part superior de la tapadora, y apareixerá tota arrossada sota l' manto de la prudencia.

Els pobles de Mura, Talamanca y Rellinás se disputen l' honor de possehir aquest monument dedicat al diputat indiscutible y ab districte propi.

L' eminentíssim se 'n anat á Madrid, ab el caritatiu propòsit d' explicar á certa familia, l' verdader estat de Barcelona, dominada pels republicans.

Desitjem que ab las sevas explicacions se guanyi una fama que no tenia encare: la fama de curandero de singlots.

De moment, una vegada conegut el resultat de las eleccions, en Silvela, en Maura y tots els ministres volían dimitir. Pero s' ho van pensar millor, y digueren:

—Deixém que las Corts se reunixin, y aquestas orientarán al rey.

Francament, ho veig bastant difícil. Las Corts próximas no poden orientar á ningú.

¿Y saben per qué? Perque ja no 's tracta de un sol que surt, sino de un sol que se 'n va á la posta.

Comentari á la circular del Tribunal suprem, en defensa de las instituciones amensadas. Va ferle un amich meu en els següents termes:

—Res m' agrada tant com la franquesa. Que quan se tingui por se demostri.

Durant la lluyta electoral en el districte de Tarrasa no 's va veure un sol monárquich. El mateix Sr. Sala, com si 's dongués vergonya de dirsho, á Rubí y Olesa va declararse independent.

Donchs bé: al comunicar al governador el resultat del escrutini, tacat ab 21 protestas, l' alcalde de a població, Sr. Salas y Morral, va adornar el telegrama ab el crit de «¡Viva el Rey!»

Després de veure's las malas es un crit molt natural.

¡sempre oportú l' Sr. Salas!... ¡Y Morral!

El governador de Madrid ha prohibit l' us del gorro-frigi, que l' poble havia posat de moda.

¡El gorro frigi ray! Qualsevol despota pot prohibirlo.

Peró no per aixó á un poble republicá lográ ningú treureli la República del cap.

Diuen alguns periódichs que un conegut personatge de Madrid te molta tos.

En cambi está probat, que l' poble republicá de tot' Espanya te molta tossuderia. Y váyase lo uno por lo otro.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—E-mi-li-a.
- 2.ª ENDAVINALLA.—Ploma.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Els Vells—Iglesias.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRIC.—Manuel Utor.
- 5.ª GREGOLITICH.—Per assitichs á Assia.

Han endavintat tota ó part de las solucions del número passat, els caballers: J. Joan Dormuá, A. y F. Dos Xatets, Falip, Blanchar, Noy de las Mostras y Un lancero.

Caballers: J. Serra Urpi, Margarit, Pablo S., Elisa y Fernández, J. Vives, T. Berenguer, J. Llevon, R. Parrassol, P. Anoharab, A. Cararach, J. Palau, Amadeu Bassas y F. A. Cortina: Cosas vevedes al Cid...

Caballers: Pep de las Timbalas, Juan Catán, Carlos B. Fontas, Noy de las Mostras, Un lancero, S. Casellas G., J. Plácido, J. Baradat A., Joan Bertrán, F. Virgili R. y Lluís Verbo y Gules: Salut, gropa de valents!...

Caballer: J. Costa Pomés: Dirigitli la carta á La Bisbal no creyém que 's perdi. Gracias per la remesa.—J. A. L. Pagallums d' Alella, Joan Cucut, P. Bcada, P. Pujol, F. M. y J. R. J. Alberch: No 'ns podém fer cárrech de lo que 'ns manifestan, per distintas causas y totas molt poderosas.—Andresito: Aprofitarém bona part de lo enviat.—J. Moret de Gracia: Veurém d' acontentarlo.—G. Perocafó Ras: Aixó es per Campaña. Si hi cab anirá.—J. Riba: No, amich meu, no; aixó no Ri-ba á sonet.—A. A.: ¡Ah, ah, qu' es dolent tot aixó!—Anton Calderer: A la caldera del brou bufat!—A. de Villafrañca: Es defectuosa. No hi ha remey, s' ha de patir!...—Tonet Brinchu: La seva no pot anar ni ab rodassas... electorals.—Pedro Roigé (Alforja): Nosaltres no hi tenim cap culpa. Reclam aquí dalt.—Narcís del Toro: ¿Qué? ¿Qué no ha sortit diputat? ¡consolis! Tampoch n' ha sortit en Mella y no sab fer cinturóns eléctricos com vosté...—Siset del Barberó: ¡Quina barbaritat!—A. S.: No serveixen.—Llaell Lliv.: Gracias per la part que 'm toca.—Ll. Puges: Es incompleta.—J. M. Delfort: Ens agrada mes del Juvic.—A. Bonet y Cívit: Las cantarellas no son conformes.—P. C. F.: Y las de vosté tampoch. Lo mateix que l' article.—F. Gironella: Aixó per anar bé ho haviam d' haver rebut ab més anticipació. Veurém.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª